జ్యోతి-భాగ్యలక్ష్మి [illegible]రి-కథల పోటీలో కన్సొలేషన్ బహుమతి పొందిన కథ

మానస

"పిల్లలు జాగ్రత్త స్వప్నా! [illegible]

ఒప్పుకుంటే కేబులివ్వు. [illegible] తాలు పంపిస్తాను. తిరుగు ప్రయా[illegible] మనతోపాటు తీసుకురావచ్చు." అ[illegible]యంగా అన్నాడు సుధాకర్.

"అలాగే!' అంది స్వప్న నిర్లిప్తంగా.

"నువ్వు తొందరగా వచ్చేయాలి డాడీ!

"అవును డాడీ!"

"మంతెండ్‌కి వచ్చేస్తాగా-హావ్ [illegible] టైమ్ విత్ గ్రాండ్‌పా అండ్ [illegible]మా!"

"యస్ డాడీ!"

"యస్ డాడీ!"

ఆమెరికాలో పుట్టి పెరిగిన ఆ పిల్లలకి ఇండియా వెళ్లాలన్న సంబరం చూసి మరోసారి తృప్తిగా ఆనందించేడు సుధాకర్. స్వప్న పరధ్యాన్నంగా చూస్తూ నిల్చుంది భర్తనీ పిల్లల్నీ-

"నిన్నే స్వప్నా! ఏం మాట్లాడకుండా ఉండిపోయావు?"

"ఏం లేదే!" నవ్వబోయింది.

"ఎడబాటు కష్టమనా?"

"అది కాదండీ!"

"మరి ...?"

"సుమిత్ర నామాట వింటుందా అని"

"ఒకటి గుర్తు పెట్టుకో-వింటే, తను నీ మాటే వింటుంది. కాబట్టి జస్ట్ డోంట్ వర్రీ-ఒకే"

"ఓకే!" తృప్తిగా నవ్వింది స్వప్న!

o o o

"హల్లో సుమిత్రా, ఎలా ఉన్నావే!" ఆప్యాయంగా రెండు చేతులూ పట్టుకుని ఊపేసింది స్వప్న గబాల్న సీట్లోంచి లేచి....ఎదురుగా వస్తున్న యువతిని పట్టుకుని-

చిరునవ్వుతో సమాధానమిచ్చింది ఆ అమ్మాయి "మీరు పొరబడుతున్నారు. నేను సుమిత్రను కాను శ్యామలని।"

"సో....సారి!"

"ఇట్సోకే!"

చుట్టూ చూసింది. ఇద్దరు ముగ్గురి సంఘటన్ని కళ్ళప్పగించి చూస్తుండడంతో సిగ్గు పడిపోయింది స్వప్న.

ప్లేన్ సాగిపోతోంది.

వెనగ్గా తొంగి చూసింది శ్యామల తన గురించి ప్రక్క సీట్లో కూర్చున్న వ్యక్తికి చెబుతోంది. బహుశా అతగాడామె భర్త కాబోలు.

"బాధపడకు స్వప్న! బీ ఛీర్‌ఫుల్ నువ్వే నీరు కారిపోతే, పాపం సుమిత్ర మరింత తల్లడిల్లి పోతుంది. టేకిట్ ఈజీ" లాలనగా మాట్లాడిన సుధాకరే కళ్ళ ముందు మెరుస్తున్నాడు. సుధాకర్ రాకుండా తన్నీ పిల్లల్నీ ఇండియా పంప డం అతనికి సుతారము ఇష్టం లేదు. కాని ఎక్కువ రోజులు శెలవు లేనందువల్ల ముందుగా తన్ని పిల్లల్నీ పంపుతూ, తను వెనకాల వస్తానన్నాడు.

"చదువుకున్న దానివి; లోకజ్ఞానం ఉన్న దానివి: నీకు తెలియదని కాదు, అదృష్టం దురదృష్టం అన్నది దేవుడు నొసటి మీద స్పష్టంగా రాసేస్తాడు. మమతా ఆత్మీయతలకి అతీతులం కాలేని మనం జరిగిన దాన్ని ఒకక్కప్పుడు సరి పెట్టుకోలేక పోవడమే ఈ బాధకి కారణం."

సుధాకర్ అలా అంటూంటే—

"మీరేమన్నా అనండి - దేవుడికి దయ లేదు, ఘోరం జరిగిపోతూంటే చూస్తూ, ఊరుకున్నాడు."

అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ, గుండెల మీదకి వాలిపోయేది.

o o o

"సుమిత్రా!"

"సారీ ఐయామ్ జయంతీ!"

"వెరీ సారీ నా ఫ్రెండనకొని...."

"ఫరవా లేదు లెండి. అయినా అనుకోకుండా ఇలా తెలుగు వాళ్ళం తటస్థ పడటం నా అదృష్టం అనుకోవాలి.

సిగ్గుపడుతూనే నవ్వింది స్వప్న అచేతనంగా!

ఇన్ యువర్ బ్యాగేజ్-మీరు వెళ్ళచ్చు!"

ం ం ం

"వచ్చి వూటన్నా గడవలేదు.... అప్పుడే ప్రయాణమా?''

"అవునమ్మా నేను వెంటనే బెజవాడ వెళ్లాలి-సుమిత్రని చూడాలి!"

"అదికాదమ్మా ప్రయాణ బడలికన్నా తీరకుండా...."

"అమ్మా! ప్లీజ్, అడ్డు చెప్పకు-"

"నువ్వొచ్చావంటే ఇల్లెంత సంబరంగా ఉందో చూడు.. నీకోసమే వచ్చారు మనవాళ్ళంతా శెలవలు పెట్టుకుని-మా తల్లివి కదూ....''

''అమ్మా.. "

"అవునమ్మా, సుమిత్ర ఎక్కడికీ వెళ్ళదు....నా ` ట విను!''

"అమ్మా, నేనసలు నరాసరి బెజవాడే వెళ్ళేదాన్ని తెలుసా డైరెక్ట్ ఫ్లయిట్ వుంటే....?"

"నీతో వాదించలేనమ్మా, సరే-నీ ఇష్టం?" మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తావు?"

"నాలుగు రోజులలో వచ్చేస్తా!"

"నాలుగు రోజులా....?''

"నిజానికి దానిదగ్గరో వారం రోజులన్నా ఉండాలనుకున్నానమ్మా! కానీ అన్నయ్యలూ వదిన్లూ....పిల్లలూ అంతా వచ్చేరు కాబట్టి... నాలుగు రోజులతో సరి పెట్టుకుని వచ్చేస్తా, నరేనా!"

"నీ మాట కాదన్లేను గానీ....కుమిలి కుమిలి అది ఏడుస్తూంటే నువ్వు తట్టుకో లేవు స్వప్నా?''

"నిజమే కుమిలి కుంగిపోతోందది. నన్ను చూస్తే మరీ తల్లడిల్లిపోతుంది, కానీ అలా అనుకుంటూ దూరంగా మెదల గలమా?"

"నరేనమ్మా నీ యిష్టం....?"

ం ం ం

రైలు ఎంత వేగంగా నడుస్తున్నా నత్తనడక నడుస్తున్నట్టే అనిపిస్తోంది స్వప్నకి. అలిసిపోయిన పిల్లలిద్దరూ నిద్ర పోతున్నారు. వాళ్ళని చూస్తుంటే స్వప్నకి మళ్ళీ సుమిత్రే స్మృతిలో మెదిలింది.

సుమిత్రకీ దాదాపు ఇదే వయసు పిల్లలు!

"భగవంతుడు సుమిత్ర నన్యాయం చేశాడు. రెండో కాన్పై నెల తిరగలేదు-భర్త బస్సు యాక్సిడెంట్‌లో పోయాడు. ఏమని ఓదార్చగలం....? జీవచ్ఛవంలా తయారైంది!"-సంవత్సరం క్రితం తల్లి రాసిన ఉత్తరం చూసి స్థాణువై పోయింది. సరిగ్గా ఆ క్షణంలో బయల్దేరి ఇండియా వచ్చేద్దామనుకుంది. దూరాభారం. డబ్బూ రెండూ అడ్డు వడి ఆపేయి తన్ని. ఓ వారంరోజులపాటు మనిషి కాలేకపోయింది. ఆతరువాతైనా.

ఎప్పుడో....ఏదో క్షణంలో హఠాత్తుగా గుర్తుకొచ్చేది సుమిత్ర - మళ్ళీ నిర్లిప్తమైపోయేది తను! అంత ఘోరమైన వార్త తెలిసిన తరువాతకూడా బయల్దేరలేని తన నిస్సహాయతని తనే కసితీరా తిట్టుకునేది. ఆ చిరాకులోనే తల్లిని వేధించేది తరుచు సుమిత్రగురించి రాయమని.

"ఆడుతూ.. పాడుతూ తిరిగే మనిషి మాటా పలుకూ లేకుండా పోయింది. ఏం చెబుతున్నా నిర్లిప్తంగా వినడమే అలవాటు చేసుకుంది. కనీసం పిల్లల బాగోగులైనా చూసుకుంటోందా అనిపి

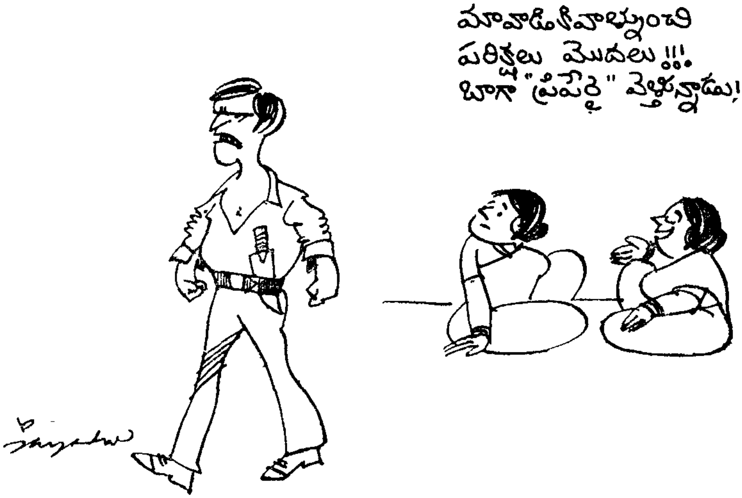

స్తుంది. ఎంత బ్రతిమాల్తున్నా పుట్టింటికి రావడం లేదు-అత్తగారిదగ్గరా ఉండటం లేదు-ఊరి చివర్లో ఓ ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని ఉంటోంది!

దేవుడు రాసిన నొసటి రాత తప్పించి కాలు మీద కాలు వేసుకొనే పరిస్థితే అయినా ఉద్యోగం చేసుకుంటా అంటూ బెజవాడ కెళ్ళిపోయింది, ఒక్కర్తే పిల్లల్ని తీసుకుని, సంవత్సరం దాటింది మళ్ళా రాలేదు, నీకే కాదమ్మా వాళ్ళ వాళ్ళ క్కడా ఓ ఉత్తరం ముక్క రాయటం లేదు."

స్వప్న పదిహేను ఉత్తరాలు రాసి బాధిస్తే చివరకి రెండు ఉత్తరాలలో రెండు ముక్కలు రాసి పడేసింది తల్లి!

ఐదేళ్ళ కొడుకూ, మూడో ఏడు కూతురూ ఒకప్పుడు బంగారు బొమ్మల్లా ఉండేవారట. అలనా పాలనా సరిగ్గా లేక వాళ్ళు కళావిహీనమై పోయారట. నిరంతర క్షోభతో తనూ బక్క చిక్కిపోయిందట. మాటల సందర్భంలో ప్రొద్దున తల్లి చెబుతుంటే తన గుండె బరువెక్కిపోయింది.

సుమిత్ర ఎంత అందంగా ఉండేది? ఎంత చలాకీగా ఉండేది. సుమిత్రంటే తనకెంత ఇష్టం. ఊహ తెలిసిన దగ్గర్నించి కలిసి ఆడుకోవటం, కలిసి తిట్టుకోవడం, కొట్టుకోవడం, కలిసి చదువుకోవడం చివరకి పెళ్ళిళ్ళు కూడా ఇంచుమించు ఒకే టైమ్‌లో చేసుకొని హాయిగా స్థిరపడటం .... అన్నీ కళ్ళ ముందు మెదిలేసరికి నీరు కారిపోయింది స్వప్న.

రైలు మధిర దాటింది.

లౌకికంగా ఏదో పుస్తకం తిరగేస్తున్నా, ఆలోచన్లు స్వప్నని వెంటాడుతూనే ఉన్నాయి. గమ్యం దగ్గరౌతున్న కొద్దీ ఆవేదన పెరిగిపోతోంది.

ం ం ం

భయచరం

చుట్టూ ఇంత విషాదాన్ని పెట్టుకుని
భావుకత్వపు బావిలో
కప్పపిల్లలా—ఎంతకని బ్రతకడం?
అయినా అదే నయం
పుభయచరం
నేను
బయటకొస్తే బ్రతకలేను—
లోపల—
ఇమడలేను—

పావని

సుమిత్రా!

నిన్నేనా సుమిత్రా నేను చూస్తున్నది. నువ్వేనా సుమిత్రా ఇలా అయిపోయింది. నీ మాటలతో చేతలతో ఎందరి జీవితాలు చక్కదిద్దేవు? ఎంత మందిని ఓదార్చేవు? నా మటుకు నన్ను ఎలాంటి ఊబి లోంచి బైట పడేశావు? పెళ్ళైయిన కొత్తలో మాట పట్టింపుకి మా వారితో వచ్చిన వివాదం దాదాపు విడాకుల దాకా వెళ్తే, ఎలా నచ్చచెప్పావే నువ్వు? ఎలా నచ్చ చెప్పేవే నాకు? అలాంటి నువ్వేనా ఇలా బండ రాయిలా తయారైంది!

ఛ! తప్పు సుమిత్రా, నీ పిచ్చితనమేమీ బాగా లేదు.

నిజమే,

గుండెలు తరుక్కుపోయే విషాదమే జరిగింది నీ జీవితంలో!

కానీ,

అదే జీవితం కాదు కదా!

ఏడుస్తూ కూర్చుంటేనూ, స్తబ్ధతగా ఉండిపోతేనూ ఏం సాధించగలం చెప్పు? అత్త మామల్ని, తల్లి తండ్రుల్ని అందర్నీ వదిలేయ్ ఒప్పుకుంటాను. కానీ, పిల్లలేం పాపం. చేసుకున్నారు చెప్పు? వాళ్ళని చూసైనా కనీనం వాళ్ళ కోసమైనా రాజీ పడలేవా? ప్లీజ్ సుమిత్రా! ప్రాణానికి ప్రాణంగా మెలిగాము కాబట్టి నీ పరిస్థితి చూస్తూ ఊరుకోలేను. నీకు నచ్చ చెప్పటం కాదు; ప్రాధేయపడుతున్నానే. ప్లీజ్ మళ్ళీ మామూలు సుమిత్రయిపోవే! జరిగిందో పీడ కలని మర్చిపోవే. నీ పిల్లలు చూడు రత్నాల్లా ఉన్నారు. చవగ్గా దొరికాయని ఈ డ్రస్సులు తెచ్చాను. వాళ్ళకి వెయ్యి. ఈ బొమ్మలు వాళ్ళకియ్యి, ఆడుకుంటారు! వాళ్ళని స్కూల్లో వెయ్యి, ఎగిరి గంతువేస్తారు. వాళ్ళ కళ్ళల్లో మెరిసే ఆనందం చూడ్డం కూడా అదృష్టమేనే, లే, బాధపడకు. మా తల్లివి కదూ నా మాట మన్నించే మంచి దానివి కదూ, నా బంగారు సుమిత్రవి కదూ!....

స్టేషన్ ఔటరు సిగ్నల్ దగ్గిర ఆగిన రైలు గట్టిగా కూసిన కూతకి తుళ్ళిపడి వర్తమానంలోకి వచ్చేదాకా ఎదురుగా సుమిత్ర ఉన్నట్టే భ్రమపడింది స్వప్న.

ఆమె కళ్ళు చెమర్చాయి

చిరునవ్వు దాని సొత్తు, ఆనందం దాని జన్మహక్కు అని మురిసిపోయాను. భగవాన్! ఏం పాపం చేసుకుందో సుమిత్రకా రెండు ఇచ్చినట్టే ఇచ్చి లాగేసుకొని తీరని వ్యథా, క్షోభ ప్రసాదించావు. నీ లీల అర్థం చేసుకోలేని నేను నిన్ను కోరుకునేదొక్కటే తండ్రీ. సుమిత్ర రాజీ పడగలగాలి!

తన తల్లి దండ్రీ, అత్తా మామా, [illegible] అన్న వాళ్ళంతా, ఎంత వారిస్తున్నా పిచ్చి ఆత్మాభిమానానికి లోనై దూరంగా మెదుల్తోంది. తన్నితానే [illegible] చూసుకుంటోంది.

సుమిత్ర ఇలా శిధిలమైపోవడం నే చూడలేను.

ప్రాణంలో ప్రాణమైనతన్ని ఓదార్చ గల శక్తీ....తన్ని మరి ఎదురు చెప్ప నీకుండా నాతో అమెరికా తీసుకు వెళ్ళ గలిగే అవకాశం కలిగించు తండ్రీ!"

దేవుణ్ణి ప్రార్థించింది స్వప్న!

రైలు నెమ్మదిగా కదిలింది!!

o o o

"ఎవరు కావాలి మీకు....?"

"ఎవరు నువ్వు?"

"ఆయాని!"

"సుమిత్ర లేదా....?"

"అమ్మగారు పడుకున్నట్టున్నారు.... మీరెవరో చెప్పండి, వెళ్ళి చెప్పొస్తా"

"అక్కర్లేదు; నే వెళ్ళగలను!"

"క్షమించండమ్మా...! అమ్మగారి చుట్టాలా వున్నారు తమరు... చుట్టాలంటే చిరాకు అమ్మగారికి....!"

"నేను చుట్టాన్నికాదు....ఫ్రెండుని.."

"అలాగామ్మా....అయినా, ఆమెగారి కష్టం లేకుండా మీరింట్లోకొస్తే నన్ను కోప్పడతారు....తమ పేరు చెప్పండి....కనుక్కొస్తా!"

"స్వప్న వచ్చిందని చెప్పిరా!"

"అలాగే తల్లీ!"

"స్వప్నా! నువ్వా!" అంటూ గభాల్న వచ్చి అమాంతం కావులించుకుంది సుమిత్ర.

కొన్ని క్షణాలు స్వప్న నోట మాట పెగల్లేదు. సుమిత్ర కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరగపోడంతో....

"ఛ....ఏడుస్తున్నావా తప్పు!" లాలించబోయింది.

"బాధకాదు, ఆనందం! మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకి చూశానే నిన్ను" మరింత వెనవేసుకుపోయింది సుమిత్ర.

గోదావరి వరదలా వెల్లువికి వస్తున్నాయి ఆమె కళ్ళల్లోంచి ధారలు!

"నా పరిస్థితీ అంతేకదే...." స్వప్న ఇక మాట్లాడలేకపోయింది.

ఇద్దరూ కొన్ని క్షణాలలా ఉండిపోయారు!

"స్నేహితురాలిని మాత్రమే కాదు; ఐదార్నెల్ల పెద్దరికాన్నిబట్టి ఓ అక్కయ్యలాటిదానివి స్వప్నా...., నీ ఆశీస్సులుంటే చాలు నాకు!" గొంతంతా బాధతో నిండిపోగా....మరిక మాట్లాడలేక... స్వప్న వాళ్ళమీదకి ఒరిగిపోయింది సుమిత్ర.

"ఛ! తప్పు...! ఏడవకూడదు!" అంటూ సుమిత్రని అనునయంగా లేవదీసింది స్వప్న!

వసిడి ఛాయ మొహంమీద ఎర్రటి బొట్టూ....నల్లటి కాటుకా ఒకదానినొకటి పోటీపడ్తున్నాయి. వంకీల ముంగురులతో మల్లెపూవులు ముద్దొచ్చేట్టున్నాయి. సన్నని నాజూకైన చేతులకి....గలగలమనే గాజులు నిండుగా ఉన్నాయి. మెళ్ళో నల్లపూసలూ....మంగళసూత్రాలూ ఒకదా[illegible]ల్లకుపోయాయి.

"[illegible]ం చేసింది తప్పా స్వప్నా- అలా చూస్తున్నావు?"

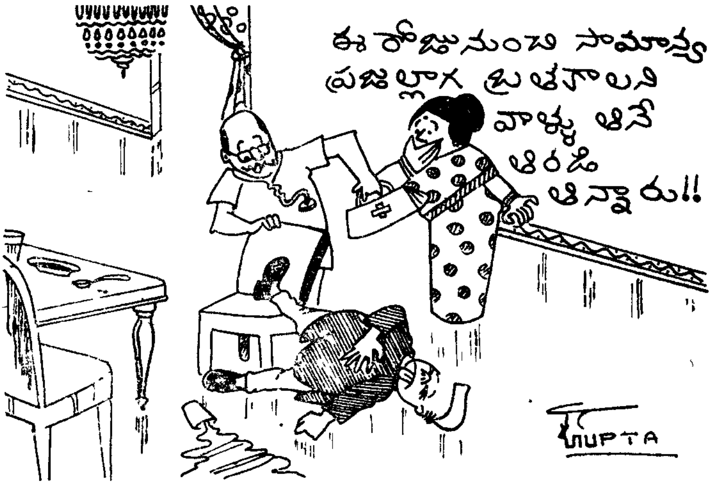

"ఎన్నటికీ కాదు!"

"చాలే....! నువ్వొక్కదాని వా మాటంటే చాలే నాకు. నే కోరుకున్న జీవితమిది కాబట్టే నా వాళ్ళందర్నీ వదిలే సిలా వచ్చేశాను!

"ఫోన్లే వస్తే వచ్చావుగానీ . వాళ్ళకి మాత్రం ఆనందమైన విషయం కాదా ఇ.....?"

"నేను మా పుట్టింటికి వెళ్తే....కాలు మీద కాలు వేసుకుని కూర్చునుండేట్టే ఏర్పాటు చేస్తారుగానీ .. నాకీ అవకాశం ఇవ్వరే! అత్తవారింట్లోనూ అదే-నన్ను చూస్తే జాలిపడతారు. నా కష్టానికెంతో చెయ్యాలనుకుని చేస్తారేమోగానీ ఇలాంటి నిర్ణయం మాత్రం తీసుకోగలరా ?

అనవసరమైన జాలివర్షంలో... అర్థం లేని ఆప్యాయతాభిమానాల్లో కొట్టుకు పోవడం నాకు సుతారమూ ఇష్టం లేదు!

నీకు జ్ఞాపకం ఉందా స్వప్నా, మనం కాలేజీ రోజుల్లో ఎలా ఉండేవాళ్ళమో! ఎవరికైనా ఇలాంటి కష్టం వస్తే సర్ది చెప్పింది మనం... ! రెండో పెళ్లి అన్న పాయింట్ వస్తే ఆడదైనాసరే....మొగాడైనా సరే, ఒకటే! అని అభ్యుదయాన్ని నొక్కి వక్కాణించింది మనం! పోయిన వాళ్ళతో మనమూ పోతామా... ? అనుబంధం ఉంది కాబట్టి కాసేపు బాధపడతాం... కానీ జీవితాంతం అలాగే ఉండి పోలేము కదా!

అందుకే స్వప్నా....

నేను చిన్ననాటినుంచీ ఏదినమ్మానో.. అదే చేశాను! అయితే తరాల అంతరం ఉంది కాబట్టి....ఇది మావాళ్ళకి నచ్చక పోవచ్చు. నచ్చక పోవడం కాదు, నా పరిస్థితి....; ఏదీ, నేనిలా మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకుని సెటిలవడం చూస్తే మావాళ్ళ గుండెలు పగిలిపోతాయి. ఆ పాపం నాకెందుకూ....? అందుకే నే చెప్పటల్చు

కలలు నిజమౌతాయా?

కొన్ని నిజాలు నమ్మశక్యంగావు మనం నమ్మేవి కొన్ని నిజాలు గావు మాకప్పుడే 25 సంవత్సరాలు నిండాయంటే మేం నమ్మలేకుండా వున్నాం అప్పుడే రజతోత్సవమా! సూర్యరశ్మి సోకనివారు లేనట్లే మా సంగతి తెలియనివారు లేరు ఎన్ని వేలమంది చేరి, చూచి చదివి లాభం పొందారు? ఎంట్రెన్సు పరీక్షలు మొదలైనప్పటినుండి సుమారు 80 0 మంది డాక్టర్లు అయినారు వందల సంఖ్యలో ఇంజనీర్లయినారు దేశం మొత్తంగిద యింతమంది ఏ సంస్థనుండి సెలెక్టు కాలేదు ఏమిటా రహస్యం? ఒకరో, యిద్దరో, వారికి తెలిసింది, వారి కష్టమొచ్చినట్లు చెప్పటం కాకుండా 100 మంది అనుభవజ్ఞులైన అధ్యాపకుల సమిష్టి కృషి ఫలితం వందల ఖర్చు లేకుండా, యింటింటికి తిరిగి కాలం వృధా చేసుకోకుండా, అందర్నీ ఒకచోట చేర్చి తక్కువ ఖర్చుతో తక్కువ కాలంలో శిక్షణ ఇవ్వడం మా ప్రత్యేకత ఫలితాలను కూడా శాతాలలో, సంఖ్యల గారడీతో కాకుండా నంబర్లు, పేర్లు అడ్రసులతో మేము ప్రచురిస్తున్నాం అందుకే మీరు నిజాన్ని నమ్మారు మమ్మల్ని ప్రోత్సహించారు మీకు మా కృతజ్ఞతలు ౧౯౮౩ '83 ఎంట్రన్సు పరీక్షలకు ఏప్రిల్ ఆఖరువారములో శిక్షణ ప్రారంభము ముందుగా రవి కళాశాల, బ్రాడీపేట, గుంటూరు-2 పేర రు 2/- పంపి పూర్తి వివరాలు తెలుసుకోండి

Advt Suvarna

కోలేదు మరందుకే ఉత్తరాలూ, రాకపోకలూ నిషేధించడం!

మా ఆయన బియ్యే ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసయ్యారు ఉద్యోగం చెయ్యడం ఆయనకిష్టంలేదు కంట్రాక్టు చేస్తుంటారు దేవుడి దయవల్ల రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నారు అబ్బాయిని కాన్వెంటులో వేశాను ఇదిగో ఇది చిన్నది, దీన్ని వచ్చేనెల స్కూల్లో వేసేస్తాను—"

సారీ! మరీ సోది చెప్పి వినిగించానా?

"ఛ ఛ అలాంటిదేం లేదు—ఎన్నాళ్ళ తర్వాత నీమాట వింటున్నానా అని మురిసిపోతున్నాను!"

○ ○ ○

" "

"ఏవిటి సుమిత్రా ఇందాకంతా ఉషారుగా కబుర్లు చెప్పేవు—ఇంతలోనే బాధపడుతున్నావా?"

"వచ్చి ఒక్కపూటైనా కాలేదు కనీసం ప్రయాణబడలికన్నా తీరలేదు అప్పుడే వెళ్ళిపోతాననడం నీకుధర్మమా?'

"ఓ అదా, అబ్బే ఏంలేదు, నేనసలు ఇండియా వచ్చిందే నిన్నకదా! నిన్నిలా జస్ట్ చూసేసి తిరుగుట్రైన్లో వచ్చేస్తా అని చెప్పేను అమ్మావాళ్ళకి వాళ్లు సాయంత్రం నుంచే ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తుంటారు స్టేషన్లో సో, నే వెళ్ళకపోతే గంతులేస్తారు కాబట్టి అర్జంటుగా బయల్దేరాలి!"

"పాపం పిల్లలు ఆదమరచి నిద్రపోతున్నారు స్వప్నా!"

నా రాత్రంతా

ఈ జీవితంలోని వేదనంతా
కరుడుగట్టిన రేయిలా
నిలిచిపోయింది
ఎక్కడో ఏ చూరుమూలో
ఎప్పుడో వెలిగే
మిణుగురు వెలుగుకోసం
నిరీక్షిస్తూనే ఉంది
మనసు
ఒక్కో స్వేదబిందువు
కంటి అద్దాల్లోంచి జారి
సురుచిర దృశ్యాన్ని బందీచేస్తే
పెదాల వెనుక గోతిలో
భాష బలైపోతోంది
నాభ్యాంతర్భాగంలో భావన
మెలికలు తిరిగిపోతోంది

సైబ

"మరేం పర్వాలేదు, రైలు కుదుపుకి ఉయ్యాల్లా ఉంటుంది, మళ్ళీ పడుకుంటారు!"

"సరే నీఇష్టం! కనీసం సాయంత్రం దాకా అయినా ఉంటే బావుండేది మా ఆయనా అబ్బాయి కూడా మిమ్మల్ని చూసి సంతోషించేవారు"

"నిజమే సుమిత్రా, కానీ టైమ్‌లేదు —సారీ!"

"ఆ అన్నట్టు నిన్నో ముఖ్యమైన విషయం అడగడం మర్చిపోయాను"

"ఏమిటది ?"

"అబ్బే ఏంలేదు మా ఆయనకి ఏదో క్లబ్బు ద్వారా బిజినెస్ ట్రిప్ మీద అమెరికా వెళ్ళే ఛాన్సొచ్చింది"

"వెరీగుడ్ హి ఈజ్ వెల్‌కమ్ టూ స్టేట్స్—

"ఆత్యాశో వింత కోరికో తెలీదు గానీ నాకూ ఆయన్తో వెళ్ళాలనుంది!

"ఏం మీఆయన వద్దన్నారా?

"ఛ ఛ ఆయనెప్పుడూ అలా అనరు ఎవరైనా అమెరికాలో ఉంటున్న తెలిసినవాళ్ళు స్పాన్సర్ చేస్తే నేనూ రావచ్చుటగా—నాకా సహాయం చెయ్యగలవా? నీకు పైసా ఖర్చవదు ఖర్చంతా మేమే పెట్టుకుంటాము"

"లేదు సుమిత్రా ఈమధ్య రూల్సన్నీ మారిపోయాయి నిన్ను వారంరోజులు పోషించగల స్తోమత, అదే, అమెరికన్ గవర్నమెంట్ దృష్టిలో మాకు లేదు! సో, నావల్లా, మావారివల్లా పెద్ద ఉపయోగం లేదు. నువ్వు వేరే ఎవరైనా పట్టుకోడం మంచిది!"

"అదైనా నువ్వే చెయ్యాలి స్వప్నా?"

"మనలా మనసు విప్పి మాట్లాడే వాళ్ళైతే పరవాలేదు 'నన్ను ముట్టుకోక నామాల కాకి'లా ఉంటారు మేమున్న చోట జనాలు-అందుకే చెప్పా నీకు వేరే ఎవరైనా పట్టుకోడం మంచిదని!"

"ఐనీ సరే, కూర్చో వంటింట్లో పనుంది ఇప్పుడే వస్తా!"

సూట్కేసులు విప్పలేదు కాబట్టి సామాన్లు సర్దే పని తప్పింది స్వప్నకి

ఆటోకోసం కిటికీలోంచి రోడ్డుమీదకి ఆత్రంగా చూస్తూ నిల్చుంది

○ ○ ○

" "

'నామాట విను సుమిత్రా, నువ్వు రావద్దు స్టేషనుకి"

"పిల్లలూ సామాన్లూ, హైరాన పడిపోతావు స్వప్నా!"

"అమెరికానుంచి వచ్చానోయ్ ఇంత కన్నా లగేజీతో-కాబట్టి నో ప్రాబ్లమ్, ఈజీగా మేనేజ్ చెయ్యగలను. ఓకే బై!"

"క్షేమంగా వెళ్ళిరా స్వప్నా!"

"అలాగే!"

స్నేహితురాళ్ళు రెండుగంటలూ రెండు యుగాలుగా గడవగా 'వెళ్ళొస్తా సుమిత్రా' అంటూ బయల్దేరింది స్వప్న—

రోహిణీ కార్తె మిట్ట మధ్యాహ్నం ఎర్రటి ఎండ కాస్తున్నా ఆ ఇంట్లోంచి కాలు బైట పెట్టగానే ఎయిర్ కండిషన్‌లో ఉన్నట్టనిపించింది స్వప్నకి

కనుచూపు మేరదాకా చెయ్యి ఊపుతూ గుమ్మంలో నిల్చున్న సుమిత్ర కట్టలు తెంచుకు వస్తున్న దుఃఖ ప్రవాహాన్ని ఆపుకోలేక గబాల్న లోపలికి వచ్చి తలుపు వేసుకుంది

మరుక్షణంలో

ఆమె చేతి గాజులన్నీ చిట్లిపోయాయి! ముఖాన బొట్టు చెరిగిపోయింది!! మంగళ సూత్రం తెగి నేలమీద పడింది!!!

"స్వప్నా!" అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ మేడమీదకి వెళ్ళిపోయింది! ★